

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. november 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az emberölés büntette miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2019. július 1. napján kihirdetett **ügyszám/52.** számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az iratoknál kezelni rendelt bűnjelek lefoglalását is megszünteti és a megsemmisítésüket rendeli el.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

I n d o k o l á s

A Miskolci Törvényszék a 2019. július 1. napján kelt **ügyszám/52.** számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés büntettében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és ezért 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen felmentés (jogos védelem), másodlagosan téves jogi minősítés (halált okozó testi sértés büntette) és enyhítés érdekében.

A védő írásban indokolta a jogorvoslatát. Álláspontja szerint a törvényszék ítélete „több helyen aggályos, azzal szemben több helyen részbeni megalapozatlansági ok áll fenn”. A tényállást hiányosnak találta, ezért az elsőfokú bíróság következtetései is csak hiányosak lehetnek véleménye szerint. A bűncselekményhez használt eszközből és a kétszeri szúrásból nem lehet az ölési szándékra megalapozottan következtetni és „nem zárható ki a másként történés lehetősége, vagyis az, hogy nem ölési szándékkal sértette vádlott volt élettársát”. Így, ha a jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok nem állapítható meg, akkor is a vádlott felelősége legfeljebb halált okozó testi sértésben mondható ki. A védő ezen jogi álláspontját a másodfokú bíróság előtt is fenntartotta. A vádlott az ítéltáblához benyújtott beadványában azt kérte, hogy cselekményét minősítse az ítéltábla „jogos önvédelemnek”, ugyanakkor megbánását hangoztatta a bekövetkezett eredmény miatt.

Az ügyész tudomásul vette a törvényszék döntését.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint a sértett előzményi sérüléseinek eredetével kapcsolatos ítéleti megállapítás téves, ami az iratok tartalma alapján korrigálható és ezzel a tényállás teljes egészében megalapozottá válik. Ezzel

együtt az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt, utalva arra, hogy a büntetés enyhítése nem indokolt, az az általános és egyéni megelőzés célját egyaránt megfelelően szolgálja.

Az ítélet tábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében, nyilvános ülésen bírálta felül a törvényszék ítéletét, alkalmazva a Be. 599. §-ának (1) bekezdését. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítást az eljárási szabályokat betartva folytatta le. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte. A vádlotti védekezésre figyelemmel nagy hangsúlyt fektetett az előzmények feltárására, a sértett és a vádlott életformájára, a kettejük közötti viszony megismerésére. A két szűrés kapcsán részletesen meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőket, akik egyértelműen cáfolták azt a vádlotti védekezést, hogy **sértett** „beleszaladt” a késbe. Vizsgálta a sértett szűrt sérülésein kívüli nagy számú és test-szerte elhelyezkedő sérülések keletkezésének idejét, módját és azt, hogy ezek köthetők-e **vádlotthoz**. A feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta. Megindokolta, hogy a vádlott védekezését a szűrt sérülések vonatkozásában és ezzel összefüggésben a jogos védelem tekintetében miért nem fogadta el. Indokolása logikus, követhető, indokolási kötelezettségét teljesítette.

Az iratok tartalmára tekintettel a Be. 593. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a tényállás kiegészítése, pontosítása szükséges a következők szerint:

A vádirat száma helyesen **ügyszám2/27-I**.

vádlott az élettársával való verekedés alkalmával a sértett mindkét karját, mellkasát is „megcsikarta”.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. §-ában írt hiányosságoktól, a Be. 593. §-ának (3) bekezdése értelmében az ítélet tábla számára irányadó.

A tényállásban az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján az került rögzítésre, hogy a mellkasi szűrés vízszintes kaszáló mozdulattal történt (4. oldal 1. bekezdés). Ezzel szemben az indokolás azt rögzíti, hogy az „nem kaszáló mozdulat eredménye”. Az ítélet tábla ezt a megállapítást mellőzi az indokolásból (11. oldal 2. bekezdés), hiszen ellentétes az iratok tartalmával és a megállapított tényállással.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése is. A vádlott a 19,5 cm pengehosszúságú késsel két ízben okozott szűrt sérülést **sértettnek**. A felkar szűrése közepes erővel, míg a szívet ért mellkasi szűrés nagy erővel történt és ez utóbbi 14,1 cm szűrcsatornát eredményezett. Mindezeket együttesen értékelve helyes a törvényszék jogi álláspontja és a vádlott cselekményének emberölés büntetékénti minősítése.

Az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 21. §-ában írt jogos védelem lehetőségét és ebben nemlegesen foglalt állást, amellyel egyetért az ítélet tábla.

Ugyanakkor nem osztotta a másodfokú bíróság a vádlott egyenes ölési szándékára levont következtetését. Az ítélet tábla álláspontja szerint a halálos eredménnyel járó szűrés kaszáló mozdulattal történt, és a vádlott cselekmény utáni közvetlen magatartása sem az egyenes szándékra utal. Ezért a másodfokú bíróság az eshetőleges szándékot állapította meg, tehát **vádlott** a

cselekményének következményeibe belenyugodva követte el az élet elleni bűncselekményt az élettársa sérelmére.

A törvényszék jórészt feltárta a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket, azonban azok helyesbítése szükséges.

A fiatal felnőtt kor mellett a büntetlen előéletnek nem lehet enyhítő hatást tulajdonítani, ezért ezt az ítélet táblája mellőzte. Mellőzni kellett továbbá az időmúlást is az enyhítő körülmények sorából. A bűncselekmény elkövetésére ugyanis 2018. április 2-án került sor. A büntető ügy jogerős befejezéséig 2 év sem telt el. Az élet elleni bűncselekmény öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, ezért az egy év hét hónapos időmúlásnak semmilyen enyhítő hatása nem lehet. Ennek következtében mellőzni kellett azt a megállapítást is az indokolásból, hogy az időmúlás következtében a törvényszék legalább egy évvel csökkentette a kiszabott szabadságvesztés tartamát (13. oldal 1. bekezdés).

Semmilyen relevanciával nem bír, ezért enyhítő körülményként sem értékelendő, hogy a sértett több alkalommal, így a bűncselekmény elkövetésekor is ittas állapotban volt.

Az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény alapján értelmezhetetlen a vádlott „enyhe kóros személyisége” és ennek enyhítő körülménykénti értékelése, hiszen az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény ezzel pontosan ellentétes megállapításokat tartalmaz, így ezt is mellőzte az ítélet táblája az enyhítő körülmények sorából.

Ezzel szemben enyhítő hatást kell tulajdonítani az eshetőleges szándékkal való elkövetésnek és a vádlott megbánásának.

A törvényszék által az irányadó középérték alatt kettő évvel kiszabott szabadságvesztés a mellékbüntetéssel együtt igazodik az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a helyesbített bűnösségi körülményekhez, nem utolsósorban a fiatal felnőtt vádlott társadalomra veszélyességéhez.

Mindezekből következik, hogy a vádlott és a védő felmentést célzó, illetve enyhítés érdekében bejelentett jogorvoslatok nem vezethetett eredményre. A vádlottat ezen irányadó tényállás alapján nem lehet felmenteni az ellene emelt vád alól. Eltérő tényállás megállapítására megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetősége a másodfokú bíróságnak, hiszen ez csak a bizonyítékok felülmérlegelésével volna lehetséges, ami tilalmazott.

Az elsőfokú bíróság az iratoknál rendelt kezelni egyes bűnjeleket, amire semmi szükség nincs, más elkövető a jelen ügyben fel sem merülhet, ezért az ítélet táblája a Be. 320. §-a (1) bekezdése alapján ezen bűnjelek lefoglalását megszüntette és elrendelte azok megsemmisítését.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Miskolci Törvényszék ítéletét a Be. 605. §-ának (1) bekezdését alkalmazva helyben hagyta, korrigálva a bűnjelekről hozott elsőfokú döntést.

A letartóztatás további beszámítása a Btk. 92. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2019. november 7.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró,
Dr. Szabó József sk. bíró

Záradék:

A Miskolci Törvényszék **ügyszám**/52. számú ítélete a másodfokú bíróság végzésével jogerős.

Debrecen, 2019. november 7.

Dr. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke